

HASIČSKÝ SPORT: MILOVÁN NA VESNICÍCH, NEPOCHOPEN VE MĚSTECH?

Marie Hynková

„Ke startu připravte se. Pozor! Start!“ Tato slova, provázená výstřelem startovací pistole, zaznívají během letních měsíců skoro každý víkend na mnoha místech České republiky. Sportovní družstva hasičů, čítající 7 lidí, soutěží v disciplíně zvané Požární útok napříč celým Českem v několika desítkách soutěžních lig. Závody se v létě konají doslova ve dne v noci, protože některé ligy pořádají závody výlučně ve večerních hodinách. A zájem je obrovský. Podhostýnská liga, Přerovská liga, Olomoucká noční liga či Hanácká extraliga – to je jen malý výčet šňůr závodů, které mají tradici v mém okolí. A pokud uvážíme, že přestože se spousta závodů odehrává ve stejný termín, není výjimkou, že se jich účastní i 50 týmů, tudíž při počtu sedmi závodníků v jednom týmu nejde o zanedbatelné číslo nadšenců. Snadno bychom tedy mohli podlehnout dojmů, že jde o poměrně oblíbený sport, a že v některých lokalitách můžeme k tradičnímu „Co Čech, to muzikant,“ přidat i „Co Čech, to dobrovolný hasič.“ Není tomu ale tak, a oblíbenost hasičského sportu a celková myšlenka Sborů dobrovolných hasičů (SDH) se především ve městech často setkává s naprostým nepochopením.

Když jsem se jako 16letá holka, žijící na vesnici, stala součástí místního sportovního týmu SDH, byla jsem nadšená. Pravidelné tréninky na čerstvém vzduchu, společnost blízkých kamarádek a každotýdenní závody, odkud často cinkla i nějaká ta medaile, to všechno znělo jako skvělý plán na teplé měsíce a období letních prázdnin. Když jsem se ale s touhle novinkou pochlubila svým spolužákům na osmiletém gymnáziu v nedalekém městě, mé nadšení velmi rychle opadlo. Moje spolužačky, které byly pyšnými členkami ať už volejbalového družstva, případně skupiny aerobiku nebo tenisu, se při konverzaci o hasičském sportu neubránily smíchu. „A vy na závody fakt nosíte helmu a opasek? A nechcete k tomu přidat rovnou i kladívko?“ neskrývaly své částečné opovržení, které způsobovalo absolutní nepochopení tohoto sportu. Velmi rychle jsem se potom naučila se o svém koníčku tolik nezmiňovat, přestože jsem v tu dobu tolik nechápala podstatu problému – přece je hlavní, že trávím čas sportem a baví mě, proč by tedy měl být k smíchu a jiné aktivity ne?

Postupem času jsem ale zjistila, že nějaké z rozdílů mezi životem na vesnici a ve městě jednoduše nejdou odmazat, a že některé situace nedokáže nikdo popsat, ty se musí prožít. A dle mého názoru je celý svět hasičského sportu právě jedna z těch věcí. Představte si ten pocit sounáležitosti, kdy každý z týmu má při závodě jinou úlohu, a teprve pokud všechny úkony jednotlivců proběhnou správně, tak má celé družstvo naději na úspěch. Představte si úzké okruhy lidí na vesnicích, kde se všichni znají od útlého věku, a trávení volného času sportem je pro ně naprostou přirozenou věcí, za kterou nemusí platit, složitě se přihlašovat nebo dojíždět na tréninky. Představte si, když sport není dočasný koníček ani sice příjemná, ale pořád povinnost, nýbrž součást života, kterou milujete a rádi s ní trávíte většinu volného času.

Možná je to ale dobře. Možná by si vesnice měly hasičský sport chránit, a povznést se nad často zraňující výroky podpořené občasnými vskutku klenoty české kinematografie na téma dobrovolných hasičů a k nim se vztahujícím stereotypům. Hlavní totiž je, aby člověk svůj sport miloval a cítil se v něm dobře, protože jenom to může být zárukou, že u něj vydrží dlouhodobě a sport na něj bude mít veskrze pozitivní účinek.